

מסורת הש"ס

א) נלקמן יא: פו. יצמות סא: קטע. גיטין ב: ע"ז לר: מ: כסדרות יט: מב: נה: לא: מת:א) ו) נלקמן קלב. עירובין כג: כסדרות קיא: קדושין פ: ערסין ח: א עירובין פט: ע"ז סד: ד) נכס"א: משומד, ו) ונכרת כו. וסס נטמן, ו) ונעלי ה: וסס נטמן, ו) ו"ל דתנא, וסס נטמן, ו) ו"ל דתנא, ח) תוספתא פ"א דדמאי ה"מ, ט) עינין תוס' כסדרות ג. ד"ה מעשרות, ו) ו"ל דתנא, לת: א) דמאי פ"ג מ"ו גיטין סא: כל הסוגיא, ו) ו"ל דקדקני, ט) דנמאי פ"ג מ"ו, ו) ויניקא ויט, ו) נכס"א: משומד, ט) ונדכרת ה, פ) נכס"א: נעדר, ו) נכס"א: משומד, ק) ודף ה: א) ד' נכס"א: כרש"א, ט) שס דף קה, ו) ונע"ע תוס' יומא פא: ד"ה שהפלתין ותוס' נדה ג ד"ה כל,

מובא רש"י

וליתן רשות. שאני יכול לתן רשותו לשראל אלא אם כן שכן ממנו מערב שבת (ע"ז סד:). משמר שבתו בשוק. בפרהסיא ובעיר שמה מומר להלך שבת בלגעה (שם וערובין טו:). ונותן רשות. אם היה פתח ביתו פתוח לתוך שריאל דרין זה ושהת ולא עירב עמך, מבטל להס את רשותו על חצר ואם לא ביטל אסור להוציא מבתיה לתוך הדוא להו מוליטין מרשות המיוחדת לכל אחד לרשות שיש לה חלק בה, והמסת גזרו שלא להוציא מרשותו לרשות חבירו (ע"ז טו:). כיצד. לשראל קאי (וערובין טו:). לשראל הנותן רשות אומר רשותי קטיה לך זה טעמו ממנו ומינא לתוך רשותי קטיה על דין. או רשותי מבטלת לך (וערובין טו:). קבא. היטול בלחמיה בעלמא בלא מנין משום, ואינו צריך לזכות. ע"י קנין (ע"ז טו:). לאו אדעתאי. לא נחמי לני (ברכות כו). שוגג הייתי (מתנות לה: א) הייתי זכור, ורבותי פירשו לא סבירא לי (שבת צה. וצ"ב אם שריד גם כהא). בהמתן של צדיקים. חמורו דר' פנחס נן ואיר נלקן, אין הקב"ה מביא תקלה על דין. שתאלל בהמה דבר האסור לה (עירי ה:). הנותן לחמורו. עשה תקנה לו והוא חבד והיא אשת עם הארץ והטענה לכן (גיטין טו:). שחשודו מחלפת המתקלקל. וימנה לו הופעה מעשר אשתו שלה. והנה מעשר את שהוא נתן לה. שאם מחליטו מנאח מחליטה שאיש מעשר, ואת שהוא טעל הימנה. שאם החליטו מנאח אובל שאיש מעשר (שם). ורצה היא כו'. ולא לרעה היא מחלפת (שם).

שיטה מקובצת

א) מבטל רשות ונותן רשות וכו' ג"ב בקצת ס"י לא גרסי' ונותן רשות: ב) אינו חושש לשאור ותבלין וכו'. ג"ב ע' תוס' בחובות דף כד ע"א: ג) ואם אמר לה עשי לו וכו'. ג"ב ג"א בקצת ס"י כד"א בזמן שאמר לה עשי לי משלי אכל אמר לה עשי לי משליכי חושש

ואי ס"ד לא קננה. רבי זירא מרבי יעקב דר"ג לגמרי אסר מאי

קשיא ליה: לושיני ליה. לנפשיה כי אסר ר"ג כשאין ישראל עומד על גביו דלית ליה לפני עור לא תתן מכשול וכו' אכל רבי יוחנן כשישראל

עומד על גביו: ושמה סכין בלועך.

בעל נפש אסה. אם אדם כשר אתה

כדאמר בפסחים (דף מ.) בעל נפש

לא ילחם אדם כשר: בלועך.

בלחייך. כלומר התחזק על ידך ולא

תשעה זאת: יזמלאו לך. אותם

היושבים בזה גרזים ונעשו מומרים

לעבודת כוכבים. ואע"ג דרוב כותים

לאו מהר גרזים היו רבי מאיר

לעממיה דחייש למיעוטא ציבמות

(דף סא:). קטן וקטנה לא מולגין ולא

מיבזיזין דברי ר"מ אמרו לו לר"מ

יפה אמרת לא חולגין איש כתיב

בפרשה' מפני מה לא מיבזיזין אמר

להן קטן שמה ימלא סרים קטנה שמה

תמלא איילונית ונמצאו פוגעים בערוה

ולא אמר רוב קטנים אינם סריסים:

אם מושל. גדול בתורה: אם יודע

ברבו. שאם שאלנו ישיב לו וטעם:

בין. שאל: ואם לאו תבין אם אשר

לפניך. מעצמך ולא תשאל ותביישנו.

ושמת סכין בלועך בתריה דהאי קרא

כתיב כלומר התחזק עמךך ועלור

פיך מלשאל: אם בעל נפש אסה.

ומתאוה לשאל ולעמוד על העיקר

מאי תקנתיה פרוש הימנו: מהסס

גזרו. ר"מ על היין ורבנן גמליאל

אחריו על השחיטה: וקבלו מינייהו.

לא שאלו גדולים והיימנו אלא שדדורו

של ר"מ לא רצו לקבל עליהם לפרוש

מן הכותיים לפי שהיו רגילים בזה

וצדורו של רבי אמי היה אפשר להם

לפרוש: לנטל רשות. אם דר כותי

במצוי צריך לשכור את רשותו ואפילו

ונתן להם בתמנה אינה מבוטלת

עד שיכסור והיינו כעודפ' כוכבים.

וישראל ששכח ולא נתן בערוב עם

יין המצוי והוא דר עמהם ואוסר

עליהם מנטל להם רשותו ועובד

כוכבים עד שיכסור ישראל הימנו

וטעמא מפרש בהדר את העובד כוכבי'

(עירובין טט:): משמר שבתו בשוק.

בפרהסיא טעמ"י שהוא מומר' לחללו

בזנעה הרי הוא כישראל ואם לא

עירב עם שכניו בחר' או במצוי

נותן להם רשותו ודיו: כלום.

בקנין חשפין: לפונדקא דהאי. שם

העיר ועמי הארץ היו וחשודין על

הדמא. ומשום דליתמין לעילא) בתמנן של

צדיקים כו' נקטו' ואמי להנך שמעתא

דמיירי נמי כבי האי הוגא': מלומדות.

גלויות הרבה לשון מנאמק ויפה לו

דשבת (דף לו:): ב"ין. ואח"כ ערבוס וטרפוס ב"ין ואיכא ד"ין משום דמאי

למילתא: אפשר. אי איתא דגזרו כתמים

ויאכל בשוגג: דק ואשבת. דלא גזרו:

פיוסון' שנותן מים ויין ושמן אפרסמון

רסיסין מעדשים אע"פ שסוף כל אלו

אם ספק הוא כגון שלקחו מעם הארץ

וארץ את האוכלין עמנן אין צריך להפריש

הארץ את האוכלין ואין צריך לומר משום ודאי אם אמר לו המוכר לא הפרשתי מהם: וסס עלמס. הלוקח מעם

וקדרה לבשל. ונתן לה התבלין אינו חושש שמה החליפה ונתנה משלה שאין מתוקן לפי שאין חשודין על הגזל: עשה לי משליכי. השאור

והתבלין: חושש. וצריך להפריש עליהם דמאי ואע"ג דתערובת הוא: כיון דאמר לה עשי לי משליכי. הוי כמו שלקחן הימנה קודם תערובתן

ואח"כ צרכן דהא ע"פ עשתה ונעשית שלומו: וטעמא לא בעילי. לפי שהוא מתקן הכל והוא עיקר ואפילו לקח קדרה מבזשלת מעם הארץ

שלא נעשה שלומו כשעירבין אסור אכל י"ן במוריים ויין בצלים אינו עיקר: ולחלופי לא חיישינן. דקתני אם נתן לה הכל אין חוששין

שמה החליפה: הנותן לחמוסו. עיסתו לאפות: מפני שחשודה מחלפת המתקלקל. אם יתקלקל הלחם מחליפתו הלכך מעשר את שהוא

נותן לה דאי מחלפלא ליה שלא יהא חצר זה נותן לפניו מכשול: ואם שהוא נוטל הימנה. שמה החליפה אלמא מחלפלא: הסס

דקדקני טעמא. דלטובה היא מתכוונת אכל על הגזל כגון לאדם נכרי שאין דעתה להחליף להטעי לו אף להרע אינה חשודה:

הכל שוחטין פרק ראשון חולין

ו.

אשכחיה ההוא סבא. י"מ דכל מקום שהוא מזכיר ההוא

סבא הוא אליהו ואי אפשר לומר כן בצפרק במה

מדליקין (שבת דף לז.) בעובדא דרבי שמעון בן יוחאי:

בראש הר גריזים. במדרש יש שהיא עבודת כוכבים שהטמין

יעקב תחת האלה בזה בשכם (בראשית

לה:): **אם** בעל נפש אתה פרוש

דימוני. דנסיפא דקרא כתיב ואל

תמא למטעמומיו: **אינן** חושש

לשאור ותבלין שבה לא משום מעשר

ולא משום שביעית. משמע דתבלין

חייבין במעשר ותימה דצפרק בא

סימן (מה ג.) תנן כל שחייב במעשר

מטמא טומאת אוכלים ובהעור והרוטב

(לקמן דף קז:). תנן והקיפה מאטרסין

לטמא טומאת אוכלין וקאמר בגמרא

מאי קיפה תבלין אלמא תבלין אין

לסס טומאת אוכלין אלא על ידי צירוף

אע"ג דחייב במעשר ויש לומר דמשום

מעשר דקאמר הכא לא קאי תבלין אלא

אשאור ושביעית קאי אף תבלין דהא

במאכל בהמה נמי נהגה שביעית: ה) הסס

את מושל בין תבין את אשר לפניך ושמת סכין בלועך אם בעל נפש

אתה אם יודע תלמיד ברבו שיודע להחזיר לו טעם בין ואם לאו תבין את

אשר לפניך ושמת סכין בלועך אם בעל נפש אתה פרוש הימנו רבי יצחק

בן יוסף שדריה רבי אבהו לאתויי חמרא מבי כותאי אשכחיה ההוא סבא

א"ל לית כאן שומרי תורה הלך רבי יצחק וספר דברים לפני רבי אבהו והלך

רבי אבהו וספר דברים לפני רבי אמי ורבי אסי ואלא זוז משם עד שעשאוים

עובדי כוכבים גמורין למאי אי לשחיטה ויין נסך מהתם גזרו בהו רבנן

אינהו גזור ולא קבלו מינייהו אתו רבי אמי ורבי אסי גזרו וקבלו מינייהו מאי

עובדי כוכבים גמורין אמר ר"ג בר יצחק בלבטל רשות וליתן רשות ו) וכדתניא

ישראל מומר' משמר שבתו בשוק ו) מבטל רשות ונותן רשות ושאינו

משמר שבתו בשוק אינו מבטל רשות ונותן רשות מפני שאמרו יישראל

נותן רשות ומבטל רשות הובעובד כוכבים עד שישכור כיצד אמר לו רשותי

קנויה לך רשותי מבוטלת לך קנה ויאינו צריך לזכות רבי זירא ורב אסי

איקלעו לפונדקא דיאי אייתו לקמיהו ביצים המצומקות ביין רבי זירא לא אכל

ורב אסי אכל א"ל רבי זירא לרב אסי ולא חייש מר לתערובת דמאי א"ל אלא

אדעתאי א"ר זירא אפשר גזרו על התערובת דמאי ומסתייעא מילתא דרב אסי

למיכל איסורא והשתא בהמתן של צדיקים אין הקב"ה מביא תקלה על

ידן צדיקים עצמן לא כל שכן נפק רבי זירא דק ואשכח ודתנן ו) הלוקח יין

לתת לתוך המוריים או לתוך האלונתית כרשינן לעשות מהן טחינן עדשים

לעשות מהן רסיסין חייב משום דמאי ואין צריך לומר משום ודאי והן עצמן

מותרין מפני שהן תערובת ולא גזרו על תערובת דמאי והתניא והנותן לשכנתו

עיסה לאפות וקדירה לבשל ו) אינו חושש לשאור ותבלין שבה ו) לא משום

שביעית ולא משום ו) מעשר ו) ואם אמר לה עשי לי משליכי חושש לשאור

ותבלין שבה משום שביעית ומשום מעשר שאני התם ודכיון דקאמר לה עשי

לי משליכי כמאן דעריב בידיים דמי רפרם אמר שאני שאור ו) ותבלין דלטעמא

עביד ומעמא לא במיל יולחלופי לא חיישינן והתנן ו) הנותן לחמותו מעשר את

שהוא נותן לה ואת שהוא נוטל ממנה מפני שחשודה מחלפת המתקלקל

התם ו) כדתניא טעמא א"ר יהודה ו) רוצה היא בתקנת בתה ובושה מחתנה

ולעלמא

דשבת (דף לו:): ב"ין. ואח"כ ערבוס וטרפוס ב"ין ואיכא ד"ין משום דמאי

למילתא: אפשר. אי איתא דגזרו כתמים

ויאכל בשוגג: דק ואשבת. דלא גזרו:

פיוסון' שנותן מים ויין ושמן אפרסמון

רסיסין מעדשים אע"פ שסוף כל אלו

אם ספק הוא כגון שלקחו מעם הארץ

וארץ את האוכלין עמנן אין צריך להפריש

הארץ את האוכלין ואין צריך לומר משום ודאי אם אמר לו המוכר לא הפרשתי מהם: וסס עלמס. הלוקח מעם

וקדרה לבשל. ונתן לה התבלין אינו חושש שמה החליפה ונתנה משלה שאין מתוקן לפי שאין חשודין על הגזל: עשה לי משליכי. השאור

והתבלין: חושש. וצריך להפריש עליהם דמאי ואע"ג דתערובת הוא: כיון דאמר לה עשי לי משליכי. הוי כמו שלקחן הימנה קודם תערובתן

ואח"כ צרכן דהא ע"פ עשתה ונעשית שלומו: וטעמא לא בעילי. לפי שהוא מתקן הכל והוא עיקר ואפילו לקח קדרה מבזשלת מעם הארץ

שלא נעשה שלומו כשעירבין אסור אכל י"ן במוריים ויין בצלים אינו עיקר: ולחלופי לא חיישינן. דקתני אם נתן לה הכל אין חוששין

שמה החליפה: הנותן לחמוסו. עיסתו לאפות: מפני שחשודה מחלפת המתקלקל. אם יתקלקל הלחם מחליפתו הלכך מעשר את שהוא

נותן לה דאי מחלפלא ליה שלא יהא חצר זה נותן לפניו מכשול: ואם שהוא נוטל הימנה. שמה החליפה אלמא מחלפלא: הסס

דקדקני טעמא. דלטובה היא מתכוונת אכל על הגזל כגון לאדם נכרי שאין דעתה להחליף להטעי לו אף להרע אינה חשודה:

ו) וכדתניא ישראל מומר' משמר שבתו בשוק ו) מבטל רשות ונותן רשות ושאינו

משמר שבתו בשוק אינו מבטל רשות ונותן רשות מפני שאמרו יישראל

נותן רשות ומבטל רשות הובעובד כוכבים עד שישכור כיצד אמר לו רשותי

קנויה לך רשותי מבוטלת לך קנה ויאינו צריך לזכות רבי זירא ורב אסי

איקלעו לפונדקא דיאי אייתו לקמיהו ביצים המצומקות ביין רבי זירא לא אכל

ורב אסי אכל א"ל רבי זירא לרב אסי ולא חייש מר לתערובת דמאי א"ל אלא

אדעתאי א"ר זירא אפשר גזרו על התערובת דמאי ומסתייעא מילתא דרב אסי

למיכל איסורא והשתא בהמתן של צדיקים אין הקב"ה מביא תקלה על

עין משפט ונר מצוה

כב א מ"י פ"ב מהלכות

אבות הטומאה הלכה י

טו"ט"ע י"ד ס"י ב סעיף ח

(ונכרז אלפס גיטין פ"א דף

קמז):

כב ב טו"ט"ע א"ח ס"י שפה

סעיף ב (ונכרז אלפס

סז):

כד ג מ"י פ"ב מהלכות

עירובין הלכה טז סמג

עשין מד"ס טו"ט"ע א"ח ס"י

שפה סעיף ג:

כה ד מ"י שס סמג שס

טו"ט"ע א"ח ס"י שפ

סעיף א:

כו ה מ"י שס ה"י וסמג

שס טו"ט"ע א"ח סימן

שפכ סעיף א (ונכרז אלפס

סז):

כז ו מ"י שס הלכה טז

(במנכ"ס שס ליתא)

סמג שס טו"ט"ע שס ס"י שפ

סעיף א:

כח ז מ"י פ"ב מהלכות

מעשר הלכה יח:

כט ח ט מ"י שס פ"ח

הלכה יז (וטו"ט"ע י"ד

סימן קטע סעיף ג):

ל י מ"י שס פ"ג הלכה יח

(ופט"ז מהלכות מחללות

אסורות ה"ל):

כ מ"י פ"ח מהלכות

מחללות אסורות הלכה ין:

לא ל מ"י פ"ח מהלכות

מעשר הלכה יז וע"ש

טו"ט"ע י"ד ס"י קטע ס"ג:

ו) וכדתניא ישראל מומר' משמר שבתו בשוק ו) מבטל רשות ונותן רשות ושאינו

משמר שבתו בשוק אינו מבטל רשות ונותן רשות מפני שאמרו יישראל

נותן רשות ומבטל רשות הובעובד כוכבים עד שישכור כיצד אמר לו רשותי

קנויה לך רשותי מבוטלת לך קנה ויאינו צריך לזכות רבי זירא ורב אסי

איקלעו לפונדקא דיאי אייתו לקמיהו ביצים המצומקות ביין רבי זירא לא אכל

ורב אסי אכל א"ל רבי זירא לרב אסי ולא חייש מר לתערובת דמאי א"ל אלא

אדעתאי א"ר זירא אפשר גזרו על התערובת דמאי ומס